

Dienas kārtība

Rīt, sestdien, 25. jūlijā

7.30-8.30 Celšanās, rīta rosme
8.30-9.10 Brokastis
9.15-9.30 Kazdangas 3x3 TV ziņas
9.40-12.00 Rīta ievirzes
12.00-12.30 Brīvbrīdis
12.30-13.30 Pusdienas
14.00-16.00 Pēcpusdienas ievirzes
14.00-16.00 3x3 padomes sēde pils 2. stāva zālē
16.00-18.30 Izstādes, amatnieku tirdziņš, sveču liešana u.c. pils priekšā
18.30-19.30 Vakariņas
19.30-21.00 Noslēguma koncerts kultūras centra zālē
21.00-21.30 Vakardziesma, mazo bērnu guldināšana
21.30-... Nīkšana, danči, zolītes fināls

Informācija

Būsim dāsni!

Krīzes apstākļos ir jādomā, kā viens otram varam palīdzēt un atvieglot to cilvēku dzīvi, kuriem klājas grūtāk nekā mums. Šodien kopā ar "Austras koku" saņemam informatīvu materiālu par dažādiem fondiem, kur iespējams atbalsīt trūcīgās ģimenes un jo sevišķi bērnus. Neaizmetīsim šo lapu un nepaiesim vienaldzīgi garām, bet gan apstāsimies un padomāsim - varbūt tieši mēs varam palīdzēt.

Jāpierakstās uz autobusu

Ja svētdien uz Rīgu gribi doties ar nometnes autobusu, jāpiereģistrējas Informācijas centrā. Tiem, kas vēl nav samaksājuši Ls 4 par atpakaļceļu, tas jāizdara pierēģistrējoties.

Precizēsim datus

Kultūras centrā pie sienas ir izlikts dalībnieku saraksts. Lūdzam visus pārbaudīt savus datus un izlabot tos, ja nepieciešams.

Rīt - īpaša kārtība

Rīt, sestdien, rīta un pēcpusdienas ievirzes notiks kā parasti. Taču uzreiz pēc pēcpusdienas ievirzēm iekārtosim izstādi Kultūras centrā, bet tā priekšā notiks amatnieku tirdziņš.

Būs sveču liešana

Rīt pēcpusdienā amatnieku tirdziņa laikā ikvienam nometniekam būs iespēja izliet savu sveci.

Krūmiņu dzimtas menedžments

Kad Brīvajā mikrofonā uz skatuves kāpa Krūmiņu dzimta, viņu bija daudz. Inese Krūmiņa teica: viņi ir divas paaudzes, taču vairāk nekā tikai vecāki un bērni - dziedāja un spēlēja viņa un vīrs Jānis Atis, trīs dēli Ingus, Kārlis, Edžus (ceturtais dēls Jānis nebija klāt, jo ir Amerikā), meitas Baiba un Mētra, vedekla Egija un topošā vedekla leva. Un šoreiz Krūmiņi ne tikai dziedāja, bet arī paši spēlēja akordeonu, ģitāru un vijoli.

Kā Krūmiņiem tā izdodas dzimtu kopā saturēt, arī bērniem kļūstot pieaugušiem, un kā bērnu otrās puses tik pašsaprotami iekļaujas Krūmiņu saimē? Atslēgvārds, ko atbildē saka Inese, ir - menedžments.

Krūmiņu ģimenes menedžmentam ir divi galvenie virzieni: bērniem neko neuzspiest, bet dot iespēju izpausties, un otrs - plānot kopā būšanu.

3x3 ir bijusi lieliska vieta, kur dot iespēju pārvarēt latviešu tradicionālo „ko nu es...”. Brīvā mikrofonā tradīciju 1997. gadā Gaujienā aizsāka Ingus ar draugiem, Kārlis 17 gados bija jaunākais ieviržu vadītājs, kad viņš vadīja Jauniešu pārrunas, izmantojot debašu principu. Edžus nometnēs vada Teātra sportu, Baiba bijusi nometņu fotogrāfe. Visi piedalās Daudzinājumā. Krūmiņi ir 3x3 nometņu seja - viņi ir visur un, kā vien iespējams - devēji.

Jānis saka: „Dodot iespēju bērniem izpausties, viņi ir labāk sapratuši mūsu pašu dzīvi”. Inese atzīst, ka sajūta, kad redz, kā bērnos kādā mirklī uzplaukst tas, kas kādreiz iesēts un neuzspiežot klusi lolots, ir tāda - tirpstoša. Un izstāsta par Ziemassvētku pārsteigumu. Sabraukuši bērni, salīkuši dāvanas zem eglītes, Egija satraukti

sekojusi, lai sasaiņotās kastītes tiktu pareizā secībā izsaiņotas. Pienākusi vecāku kārtā dāvanai, un viņi ar Jāni sākuši dziedāt „Dim, dim, dim...”, bet bērni saskatoties un smeļoties. Vai kas nepareizi? Izsaņojot dāvanu, un tajā lapina ar uzrakstu „Krumbulu rokgrupas priekšnesums”. Un pēkšņi bērnu rokās parādās instrumenti: Ingum un Edžum ģitāras, Egijai un Mētrai vijoles, Kārlim un Baibai - stabules, un visi spēlē un dzied pašu sacerētu dziesmu. Otrā dāvanā bijusi „Sadziedāšanās ar Krumbuliem”, bērni spēlējuši un visi kopā dziedājuši „Dim, dim, dim”. Viņiem ar Jāni ne mazākās nojausmas līdz tam nav bijis, ka kaut kas tāds veidojas, ka bērni ir atsākuši spēlēt sen bērniībā mācītos, bet malā noliktus instrumentus, un paslepus pulcējušies pie Egijas un Ingus, lai saspēlētos. Iniciatore tam bijusi vedekla Egija. Par viņu un arī Edžus meiteni levu Inese saka: nebūtu pareizi teikt, ka tādas vedeklas esam pelnījuši, patiesība ir teikt: tā ir Dieva dāvana.

Krūmiņu ģimenes menedžmenta otrā stratēģija ir kopā būšana. Katru pirmdien Krūmiņu mājās ir lielās vakariņas, uz kurām sabrauc visi bērni (kas tobrīd ir Latvijā). Pie garā saimes galda izrunājas, paspēlē, padzied. Inese saka: „Mums pašiem gribas būt kopā. Ne pienākuma pēc, bet no sirds.” Viņa nelieluļojot saka, ka viņu bērni ir ļoti forši cilvēki, un viņiem kopā ar saviem bērniem ir labi.

Stāvēt blakus un dot sajūtu, ka būsime pieejami, kad bērniem to vajadzēs. Virzīt, bet neregulēt. Šo vecāku menedžmentu no Krūmiņiem varam mācīties.

Rasma

Apsveicam!

Ražens pulks gaviļnieku

„Daudz baltu dieniņu, Laimiņa, dodī, diženi raženi dzīvojoti” - tā vakardien dziedājām vietējai gidei Mārai Tomsonei un Kristai Zelčai no Balvu novada, kuras svinēja dzimšanas dienu. Šodien jubilāru pulks krietni plašāks - dzimšanā dienā suminām Aloīdu Jurčenko, bet vārda dienā - Kristiānu Barakauskī, Kristīni Kasētu, Kristīnu Bernāni, Kristīni Lukaševiču, Kristīni Višņakovu un Kristu Zelču!

I. zars

Mūsu talanti Brīvajā mikrofonā

Kazu dangas muzikanti. Viņi dzied „Skābputras slavinājumu”: Vai jūs zināt, kas ir putra/ Skāba putra Kazdangā?! Paēd rītā, paēd dienā,/ Skāba putra nīkšanā! Ansamblis izveidojies tepat Kazdangā, tāpēc nejaukt ar Brēmenes muzikantiem! Kazu dangas muzikanti ir Edgars Lipors, Zane Stafecka, Jānis Sausnītis, Inese Grīnvalde un Sandra Stare.

Anna Britāla. Anna vijolspēli mācās Amsterdamā, un Brīvajā mikrofonā viņa spēlē Astora Pjaccolla skaņdarbu. Klavieru pavadījumu spēlē Sandra Straziņa.

Viesturs, Jānis un Katrīna no Salaspils. „Kartupeli, kartupeli, kur ir tavi brāļi?” – Viesturs dzied bargā balsī un tēlo lieliski!

„Ancīši” no Kazdangas pamatskolas. Britālu un Liepu ģimenes satikušās šeit nometnē, guļot vienā istabiņā, kam nosaukums „Ancīši”. Ē, kā sadzīvojušies un sadziedājušies. Absolūta latviešu klasika ... „Kad vecais Andžs uz mežu iet,/ Pār plecu pārliek šķipeli,/ Un, meža malā nonācis,/ Tas izvelk savu pī.../ ...pes kāta galviņu...”.

Dora un Justs Cepļi. Justam ir 8 gadi un viņš spēlē saksofonu. Vaicāts, vai sen jau spēlē, atbild, ka sen. Kā patīk? – labi patīk.

Kaija Lārmane. Dziesmu par lācīti septiņgadīgajai Kaijai palīdz dziedāt mamma un tētis.

Jēkabs un Sandra Stari. Tautasdziesma par zvirbuli tiek pielaikota 3x3 ievirzēm. Jēkabs rāda, kādas likstas ar tām ir: Ziepju ievirzē sāp deguns, Jauniešu pārrunās – sirds, Kurzemes virtuvē – vēders, Ģimeņu seminārā – „vaidziņi”, tikai nīkšanā – nekas nesāp. Un Jēkabs ir gar zemi.

Mūsu talanti Brīvajā mikrofonā

Estere Penke. Viņai ir 6 gadi, un viņa spēlē klavieres.

Ina Celitāne. Ina ir apmāta no Kuldīgas puses dziesmām un dzied vienu no tām – „No kalna kāpt lejiņā”. „Ar rozēm kaīsu istabiņu/ Un gaidu kalpu atjājam./ Kad redzu saimnieku atjājam/ Slauku rozes pagultē./ Pērc tu par naudu dzīvu velnu./ Nepērc manu augumiņu”.

Edgars Lipors. Viņš paziņo, ka „Vilki” ieiet jaunā stadijā un dziedās jaunā virzienā (neviens cits no „Vilkiem” to gan vēl nezina). Edgara dziedātā karavīru dziesma ģitāras pavadījumā patiešām ir citāda nekā „Vilkiem” pierasts dzirdēt. Otru dziesmu viņš dzied kopā ar Sanitu.

Zenta Bētiņa. Zenta no Liepājas atvesta, lai 3x3 dzirdētu īstu Kurzemes balsi. Zenta dzied „Bet tam cilvēkam vaj’g sirdi, kam uzticēties” ar kurzemnieciski plato ēē.

Zelču ģimene. Viņi spēlē flautu, vijoli un ģitāru, un visi pieci dzied. Dziesma „Es izgāju prūšu zemi” Zelču sirdīs iekritusi Laidzes 3x3 nometnē, kur to izdejoja vidējās paaudzes deju kolektīvs.

Vija Līce ar palīgiem. Vija ir no Aizputes un dzied šinī pusē pierakstītu karavīru dziesmu „Tur aiz viņiem kalniem”. Vijai piedzied bērni un mūsu folkloristi Austris Grasis un Ina Celitāne.

Agrita Krieviņa. Agrita saka: „Apmēram pieci gadi, kopš taisos piedalīties mikrofonā un nodziedāt jums šo dziesmu” un dzied „Kamēr vari, tikmēr dari”. Labāk runāšanas sudrabs nekā klusēšanas zelts.

Kurzemes iekarotāji no Mazsalacas. Viņi ir romantiski iekarotāji un dzied „Kam raudi tu, ak, daiļā Staburadze”.

Uldis Siliņš. Pieteikts kā nopelniem bagātais skatuves, aizskatuves, nīkšanas un citu vietu mākslinieks. Bet pats saka, ka esot bagāts, neprecējies un melojot.

Roze Štramere. Piecgadīgās Rozes dziesmiņa ir par to, cik skaista pasaule, no pasakas kas cēlusies.

Leonīds Kotovičs. Leonīds ir no Maskavas un dzied senu krievu tautas dziesmu par mīlestību. Sandra Straziņa piespēlē sitamos instrumentus, kas ir ozola dēlītis un Kazdangas akmens.

Sveiciens no Latgales. Vivita Skurule, Zane Stafecka un Sandra Stare dzied un spēlē absolūtu latgaliešu valsi.

Austris Grasis.

Dzimis Kurzemē, audzis Vācijā, šodien pabijis savā dzimtajā vietā, Austris tomēr nedzied kurzemnieku dziesmu, bet gan latgaliski.

„Es savai ļaudava!” ir Austris mīļākā tautasdziesma. Ļoti svarīga dziesma, ko vīrs dzied sievai pirms dzemdībām.

Brīvo mikrofonu vadīja Ingus Krūmiņš. Apskaņoja un diskā ierakstīja Dainis Kazoks, Haralds Stenclavs un Andris Davidons, gaismoja Krišjānis Penka. Kazdangas disku varēs nopirkt.

Sagatavoja Rasma un Aivars **3. zars**

Austras koks ieaug debesis

Zāļu sievas zelta padomi

Ievirzi vada mutīgā ventīņu stāstniece Līga Reitere, taču, runājot par ārstniecību, viņa ir neparasti nopietna: "Cilvēki meklē īstumu, viņi grib sajūst, saprast un dzīvot pa īstam. Būt īstam, tas nozīmē – dzīvot tajā, kas ir mūsos.

Mūsu zemē un kultūrvidē ir milzīgs piesārņojums. Cilvēki to vairs negrib, viņi meklē, kā sevi ārstēt nepiesārņojot. Tāpēc mācu, kā vākt un lietot zaļu tējas, mācu aromterapiju un zaļās receptes, mēs meklējam līdzības sevī un dabā. Jāzina, ka augs mirdams atdod savu enerģiju, vīstoša auga smarža ir pilna ar to. Un mēs, ieelpojot to, sevi stiprinām. Tās ir galvenās zāles, kas sakārto atmiņu, domāšanu un prātu.

Svarīgs ir katrs izteiktais vārds, dziesma un ritms. Tas viss mūs ārstē. Tāpēc stāstu arī par krustoto un vārdoto ziedu slotu, par pirti iešanu, rituāliem, trejdeviņu ziedu vainagiem un par savu paša ieguldījumu. Ir svarīgi saprast, ka nevienš nepienesīs klāt. Arī pašam kaut kas ir jāziedo, lai kaut kas jauns ienāktu dzīvē. Ne velti saka – pūst no galvas. Tieši galvā arī rodas visas mūsu vainas. Ja cilvēks sāk sevi ārstēt no pareizā gala, tad viss būs kārtībā!"

Daina Ābele no Saldus kopā ar pārējām ievirzes dalībniecēm pin smilgu vainagu Laimas skujiņas rakstā: "Sen gribēju iemācīties pīt šādu vainagu. Kādu zelta padomu es ieguvu no zaļu sievas? Ēst visu zaļu! Salātiem klāt var likt visu ko. Bija arī pārsteigums, ka, sienot sieru, pie tā var likt klāt dažādus zaļumus, pat piparmētras."

Sintija Ansone no Līpājas uzzinājusi, ka vislabākā terapija ir aromterapija, nevis tēja. Puķe vienkārši jāsmaržo – ja aromāts patīk, tad tā der, ja nepatīk – tad neder.

Irēna Aramina, kas dzīvo gan Rīgā, gan Briselē, jo tur ir ierēdne, jautāta par zelta padomiem, smaida: "Te viss ir vienā zeltā. Tagad zinu, ka zaļu tēja ir tikai trešās šķiras līdzeklis. Vislabāk palīdz aromterapija, pēc tam – zaļumu ēšana pie salātiem un tikai pēc tam nāk tēja. Uzzināju, kāda izskatās zilgalvīte un ka tā palīdz pret stomatītu (jāsaspiež starp zobiem un jāvilā) un odu kodumiem (jāpaberzē oda kodums). Diezin vai es Briselē atradīšu zilgalvīti, tomēr es to noteikti atcerēšos un stāstīšu savai septiņgadīgajai meitai!"

Šajā 3x3 ir noticis brīnums – augot līdz ar Austras koku, cenšoties atrast gaismas un patiesības ceļu, esam atraduši katrs savu spēka avotu. Un būtiski, ka tas savu valgmī sniedz tieši tam, kas tajā vēlas smelt.

Esam piedzīvojuši brīnumu - cits caur citu esam kļuvuši par kriptiņu labāki, cits ar citu – par kriptiņu bagātāki. Mēs varam drošāk iet plašajā pasaulē, jo nu mums ir pulks savējo, ar kuriem kopā esam tiekušies debesis!

3x3 sestajā dienā Austras koks ietiecas debesis. Un, kā nu ne – visu nedēļu esam to audzējuši – cits aužot, cits kaļot, izšujot vai veidojot no māla, vēl citi dziedot, rotaļājoties, dancot vai spriežot par būtiskām lietām – tām, kas nosaka, kādi cilvēki, kādi latvieši esam.

Šī diena veltīta debesīm – garīgumam, gaismai, saulei, pilnībai, apskaidrībai, mērķim un atklāsmei. Tāpēc jau audzējam katrs savu un mūsu kopīgo Austras koku – lai tas izeaugtu patiesībā un pilnībā!

Valodiņa Dieva dota, ne tā manis darināta -

tā savas ievirzes dalībniekiem jautā valodnieks Austris Grasis, kas Bonnas universitātē Vācijā 35 gadus lasījis lekcijas baltu filoloģijā: "Runāju par to, kas ar latviešu valodu ir noticis padomju laikā un turpinās tagad – pretēji tam, kā varēja sagaidīt, ka neatkarības gados mēs atbrīvosimies no pārkrievošanas uzspiestā sloga. Diemžēl, daudzējādā ziņā šis process turpinās.

Pastāv uzskats, ka krievu valoda mūs vairs neapdraud, jo jaunieši to vairs neprotot, turklāt, globalizācijas iespaidā mūsu vidē ienāk angļu valoda. Taču tā ir tikai atruna. Ir milzīga starpība – mēs nedzīvojam angļiski runājošā vidē, bet gan daudzviet krieviski ne tikai runājošā, bet pat domājošā vidē. Rezultātā, pat nemanot, latviešu valodā aizvien vairāk tiek runāts - mazliet pārspīlējot – krieviski ar latviešu vārdiem. Tas parādās latviešu valodas gramatikā un leksikā, kur tie paši anglicismi ir ienākuši ar krievu valodas starpniecību. Piemēram, čipsi. Angļu valodā – chips – ir vienskaitlī. Tātad loģiski, ja latviešu valodā daudzskaitlī būtu – čipi, nevis – čipsi, kas darināts pēc krievu valodas parauga, kur vienkārši pieliek klāt krievu valodas galotni. Tādu paraugu ir daudz.

Krieviskā domāšana ienāk arī reklāmas valodā - ir ļoti daudz tekstu, kur skaidri redzams - tie mehāniski pārcelti no krievu valodas. Piemēram, lai vārds nebūtu jāloka, to ieliek pēdīnās. Piemēram, tepat, 3x3 ir "Austras

koks" redakcija. Pareizi būtu – Austras koka redakcija. Tāpat ir "Arēna "Rīga"", lidosta "Rīga" utt. Ja gribam būt konsekventi, tad jāsaka arī: Parks "Dziesmu svētki", Prospekts "Rainis" un Pieminēklis "Brīvība", par tādiem lielveikalu valodas "brīnumiem" kā - gurķi sāļti, kartupeļi vārīti vai - siers Krievijas fasēts Trikātas, pat nerunājot. Nedod, Dievs!"

Uzņēmējs Pēteris Bumbieris uz Austras vadīto ievirzi nāk katru dienu: "Ļoti cienu Austri jau no 1988.gada, kad viņu pirmo reizi iepazīnu Mikrofona koncertā. Te ir ļoti interesanti. Esmu jau pats manījies, ka latviešu valoda noplicinās. Un Austris parāda, kā tas notiek. Mums jāatgriežas pie nesabojātās valodas, taču, lai to izdarītu, jābūt ilgaicīgai valstiskai politikai. Ļoti interesanti bija arī klausīties par lietuviešu valodu. Man pārsteidzošs bija arī ieskats tautasdziesmu vārdu semantikā. Es gribu civilizēt biznesa valodu, kopt savu iekšējo inteliģenci. Un te, Austras ievirzē, man ir lieliska iespēja to izdarīt!"

Austris Grasis uzsver: "Austras koks zaro un zaļo, un tur ir tā spēks. Tieši tāpat ir ar valodu. Tās spēks ir kuplumā un dažādībā, kur veido izloksnes. Tā ir valodas vērtība, nevis iznīcinājama lieta, kā tas bija padomju laikos. Tikai mirušas valodas vairs nemainās un nezarojas. Tikai jānošķir – kur ir nevēlami sārnji, kas radušies citu valodu ietekmē, bet kur – uz mūsu valodas paraugiem balstīta dabīga attīstība un kuplošana!"

Reliģija un ētika

"Ikdienā tu skrien un nav laika domāt par būtiskām lietām," saka Meldra Bērziņa no Rīgas. "Bet te tu vari sēdēt, domāt un jautāt. Ievirzes vadītājs mācītājs Māris Ķirsons (Kanāda) katru nodarbību iesāk ar vārdiem – Tu esi notiesāts būt brīvs. Šī izvēles un tādāt arī atbildības nolemtība mani ļoti aizķer, par to es domāju atkal un atkal. Māris ir ļoti interesanta personība, viņš piesaista. Maniem bērniem ir 12 un 14 gadi, tas ir īpašs vecums. Man patīk, ka viņi paši izlēma apmeklēt šo ievirzi. Diskusiju laikā dzirdēju viņu spontāno viedokli. Tas bija neparasti un lieliski! Neko tādu nebiju gaidījuši!"

Ievirzes vadītājs Māris Ķirsons apstiprina: "Cilvēks nemītīgi nonāk situācijā, kad jāizvēlas, ko darīt? Cilvēks nevar neizvēlēties. Šajā 3x3 mēģinājumā saprast, ka šīs izvēles moments attiecas arī uz visu manu saimi, ne tikai uz mani vien. No šāda skata punkta analizējam "Liduma dūmus", "Skroderdienas Silmačos", "Romeo un Džuljetu". Pat iestudējam situācijas no šiem darbiem.

Folklorā nebūt nav pretrunā ar kristīgo

pasaules redzējumu – ar nosacījumu, ja no folkloras neizveido dogmu, kurai jāzvēr 100% uzticība. Diemžēl, arī kristietībā ir dogmas. Taču, ja ieročus noliekam malā, tad ieraugām kopīgo. Protams, ka mūsu tradīcijas atšķiras - tas ir normāli un nav tik būtiski. Nozīmīgi, ka tu atrodi pats savu ceļu uz reliģiju.

To, ko man dod kristīgā ticība, es neatrodu nevienā citā reliģijā. Skatoties caur kristietības lēcu, es gūstu pilnīgāku ieskatu sevī." Un tālāk Māris runā līdzības: "Manuprāt, opera ir labāka par baletu. Taču tā ir gaumes lieta, to nosaka mana audzināšana un tradīcijas.

Cilvēks piedzīvo garīgās atklāsmes momentus. Lai tos piedzīvotu atkal un atkal, tiek izdomāta kāda secība, kāds rituāls. Un tā cilvēks tiek stiprināts. Manā ievirzē cilvēki grib uzzināt, vai ir viena "pareizā" dievkalpojuma kārtība, vienīgais "pareizais" rituāls. Atbildu, ka varianti ir ļoti dažādi un tie dievkalpojumu var tikai bagātināt. Bet visa sākums ir garīgais moments. Un to nekad nevar pilnīgi definēt. Tāpat kā mīlestību. Tas ir brīnums, kas vienkārši notiek!"

Krāsainām sirsnīņām krāsaini pirkstiņi

Visdari sapulcējušies pie Džinetas Heringas trešajā stāvā ar skatu uz pils priekšu un cītīgi līmē, zīmē, taisa papīra rotaļlietas un trauciņus. Mazajiem krāsainajiem pirkstiņiem nopietna apņemšanās, un darbs rit pilnā sparā – bērni gatavo dāvanas saviem mīļajiem. „Es krāsoju un zīmēju, bet es tev parādīt nevarēšu,” saka Gundars Brēmanis (6 gadi), „jo tas ir ielikts aploksnē. Būs mammai pārsteigums. Nometīšu kaut kur uz zemes, garām ies mamma vai tētis. Ja tētis atradīs, iedos mammai, ja mamma pati, tad varēs uzreiz paturēt.” Pārjautāju – vai tu teici: uz zemes? „Hm, nē, es teicu uz krēsla, varētu varbūt ielikt viņai gultā vai uz galda.”

Kristai Zombergai (8 gadi) „šausmīgi, šausmīgi patīk rozā”. Viņa glezno mammu,

kas laista dārzu. Arta Ramona Ozola (5 gadi) gandrīz pa visu lapu uzzīmējusi zāli, kurai virsū plānots uzvilkt cilvēciņus – mammu, tēti, māsas Māru un Justīni. Iecerēts personāžus attēlot gulus – šāds skats dzīvē novērojams, kad Ramona ar ģimeni iznākot no ūdens.

Ievirzes vadītāja Džineta pirmajās dienās saņēmusi jau divas dāvanaņas. Katrīna un Elīna Džinetai uzzīmējušas sauli virs jūras. Tā nu pie tāfeles, uz kuras savus autogrāfus atstājuši mazie mākslinieki, rotājas divas ritošas vai lecošas saules. Vārdu sakot, saules mākslas darbiem to vispiemērotākajā pozīcijā.

Visdari, izrādās, ne tikai darbojas ar pirkstiņiem, bet arī dodas ārā spēlēt aklās visticas un visu citu, kas ienāk prātā.

Laura

Sakrusto ķirsi un ozolu

Animācijas ievirzes vadītāja Dace Liepa smejas, ka vārds „animācija” patiesībā ir ļoti tuvs vārdam „reanimācija”. Patiesībā šis vārds, tulkojot no latīņu valodas, nozīmē „iedvēseļot”. Tas nozīmē spēju jebkam iedot dvēseli, spēju kustēties, just un paust emocijas. Animācijā koki sāk smieties, zābaki danco, galdi raud un lapas priecājas. Zināmā mērā to var uztvert pat kā blēdīšanos, krāpšanos: visi taču redz, ka uz papīra uzzīmē nekustīgu bildi, bet pēc tam izrādās – tā skrien un domā.

Animācijas ievirzē visi darbi notiek secīgi. Vispirms bērni atnāk un sāk zīmēt kaut ko, bet ievirzes vadītājiem jānotver ideja, kā zīmētāju domas uzvest uz kopīga ceļa, lai izveidotu filmu. Šogad ideja pielavījies jau nometnes iepazīšanās vakarā, dzirdot dziesmu par ozoliņi. Vēlāk attīstīta doma par ķirša ceļojumu, bet vēl trešdien pēcpusdienā nebija īsti skaidrs filmas nosaukums, katrā ziņā būs kaut kas saistīts gan ar ķiršiem, gan ozoliem. Turklāt filmas tēmai rasts vēl kāds pamatojums: izrādās, gar Aizputes-Kazdangas ceļu savulaik auguši tieši ķirši.

Kazdangā veidotajā animācijas filmā izmantotas vairākas animācijas metodes: zīmējumu atkārtošana, aplikāciju zīmēšana, fotografēšana un pašu zīmētāju filmēšana. Neparastākais ir tas, ka piedalīties filmā pieteicās arī jaunas aktrises: nupat Rotaļlietu gatavošanas ievirzē izgatavotās lelles.

Bērni piedalījušies lielākajā daļā filmas sagatavošanas. Paši arī fotografēja,

bet brīžiem filmā ir zemestrīce, jo jaunie mākslinieki bija pārāk satraukušies par negaidīto iespēju strādāt ar digitālo fotokameru. Neparasti, ka filmā dziesmu iedziedājuši nevis ievirzes dalībnieki, bet vietējais bērnu ansamblis, kas speciāli brauca uz Kazdangu, lai kuplinātu Animācijas ievirzes veikumu.

Kad zīmējumi pabeigti, ievirzes vadītājiem tie kopā ar fotogrāfijām un filmētajiem materiāliem jāsakārto filmā. Vienā sekundē tiek ietilpināti 12 zīmējumi. Tos visus vispirms datorā sakārto mapēs, tad izmanto montāžas programmu un viss notiek: tēli atdzīvojas un piepilda savus plānus. Dace Liepa saka: „Man visvairāk patīk brīdis, kad ir precizēta ideja, un pārņem azarts. Parasti mazliet baida pats sākums, kad šķiet, ka nekas neizdosies, ka bērni neko nezīmē vai blēņojas. Bet tad, kad jau veidojas filmiņa, - tad ir prieks. Ļoti bēdājos, ja kāds bērns savu zīmējumu filmiņā nepamana vai tā patiešām filmiņā nav: zīmējumu ir tik daudz, ka kāds no tiem var paslēpties zem cita un palikt nepamanīts.”

Lolita

Jautājumi bērniem

Kas tev palicis prātā no vakardienas ekskursijas?

Dāvis Ieviņš,
Krimūnas, 13 gadi:

-Palika prātā Valtaiku baznīca ar skaistajām loguvitrāžām. Pirmoreiz biju pienotavā, redzēju, kā ražo pienu, sieru, krējumu, biezpienu. Šitaki sēņu audzētavā

bija ļoti garšīga zupa, lai arī parasti man sēnes negaršo.

Artrūrs Brēmanis,
Strazde, 4 gadi:

-Man Leļļu muzejā visvairāk patika princeses, tur bija arī Ansītis un Grietiņa. Patika paraustīt lelles, kuras kustējās. Rūķu muzejā bija rūķi. Tur man visvairāk patika

ķerra. Es gribētu, lai tādus koka ratus man tētis uztaisa – ar tikpat lieliem riteņiem un arī ar durvīm. Es varētu pa mājām vizināties. Pie kadiķiem lasīju un ēdu garšīgas avenes. Vēl ar brāli tur uzkāpām kokā. Bijām pie jūras, un tur bija daudz ūdens.

Gābors Kamišāns,
Pēterburga, 4 gadi:

- Man patika braukt ar autobusu. Skatījāties ārā pa logu. Pie kokiem man patika lielais suns un mazais suns. Tur mani sakoda skudras. Tur, kur skatījies sēnes, man visvairāk patika suns. Vēl tur

patika dīķis. Pa ceļam salasīju sauju ar akmentiņiem un metu dīķī. Redzēju pienu. Tur, kur to ražoja, iekšā bija lielas peļķes, un man ļoti patika baltā cepure.

Elizabete Tuna,
Rīga, 6 gadi:

-Ekskursijā redzēju zirgus. Viņi skrēja. Bija lielle un mazie zirgi. Pamēģināju jāt ar abiem – gan ar lielo, gan mazo. Lielais klausīja bišķiņ, mazais

klausīja labāk. Tur bija arī rati, un mēs braucām ar ātrajiem ratiem. Vēl man ļoti patika šūpoties lielajās šūpolēs.

Lolita

Kron, no puķēm i' uzpīt

Kater pavakar es ontlīg dabū avīz un las pa ievirzēm, cik viss i' priecīgs. Es a' i' priecīgs un grib pastāstīt pa mūs virzīb pie Reiter Līgs. To ziņ es var nodot tik caur rakstīšēn, tāpat kā to dar Siliš no Austrālijs, kad viš i' a' kauč ko dikt aizgrābts. Pa to Siliņ es gan var pārbrīnēties! Tas tokš i' viens pabriesmīgs rakstītājs! Viņams i' liel duk iekše, kas no āriens tā nemaz nav redzams. Viš tik rakst un rakst un kater dien viņams i' ko teikt. Pa dien viš rēgojās pa ievirzīšanām, aber pa nakt viš nevaids iekš sav guļamviet, bet virzās pa citām vietām, bučodamies a' jaunām meitām. Viene avīzes numure viš i' godīgs pateicis, ka tā viš i'.

Man nav ne tā veselīb, ne rakstīšēns skunst kā Siliņem, kauč gribēšan i' liel. Veselīb iet mazume. Es bi' izlēms, ka es raudzīs ko sev līdzēt a' Reiter Līgs ievirzīšēn uz plavs puķēm un zālēm. Reiter Līg, ja kāds viņ nevaids ievērojs, i' jiptīgs sievišķs garos brunčos. Līg stāst un rād pa puķēm, lapām un sēklām. Tās līdzot pret dažādām miesas un gara vainām. Vien zālīt, ko Līg stinger iesak, i' vībotn, kas palīdz, lai cilvēkam būt droš dūš. Man to vaig, jo pēc savs iedabs es nekāds drošais vis nav, aber tāds pabailīgs sievišķs. Pa piemēr, - pa to mācīb gad es i' dikten nostrādājies, un es gribē redzēt ko skaist, koš un neparast. Tālabāds bi' gribējs nobraukt uz Venecuēl, bet tad es sabijās, ka nesaker kād sērg, kād bušlak, ka man tik nenorij kād anakond!

Un tā nu es te atronos Kazdangas plāve, puķs plūcot. Es lasīs, plūks, pērsies, dzērs un ārstēsies! Līg bi' vēlējs mums saplūkt zāls un puķs priekš nākamdien ievirzīšēn. Todien bi' ļot vējains! Iesākumā spīdē saulīt, abet tad sāka mākties. Nāc vīersē tumš mākoņ, un Kazdangs kok sāk nikn šalkt. Tur, kur tās smukākās puķs, bi' jābrien pa brukstalām. Sajūt tād kā dziļos džungļos. Tad, kad es laimīgs tik appakā uz naktsmītņ, man vairs nebī' jādomā, vai es grib vai negrib braukt uz Venecuēl, jo dvēselis sakustēšanos un dziļs izbailes es i' piedzīvojs šepat Kazdange.

Es jums teiks, tā puķ lasīšēn un zāl vākšēn nevaids joka lieta! Krūmiņ Ines atgādināj, ka pie daudzīnāšēns vaigot ko ziedot, kaut vai maz puķīt. Pie dzirnavdīķ, snaikstīdamās un kārstīdamās pēc vien skaist puķīt, es gandrīz ievēlās ūdenē pie naģēm!

Visu kopā saņemot – kron, no puķēm i' uzpīt un pirtsločs uztaisīts. Svētk vakarā mēs viss, kas pie Līgs mācījušās, būs balts, sārts, pirtī nopērušās ar puķēm – un skaistiem kroniņiem galvā.

Zaigīš no Reiter Līgs ievirz

Dievkalpojumā uzrunā savējie

Ceturtdienas Dievkalpojums Valtaiķu baznīcā bija neparasts, jo tam savu artavu deva vairāki nometnes dalībnieki.

Mācītājs Māris Ķirsons no Kanādas aicināja Ētikas un reliģijas ievirzes dalībniekus padomāt, uzrakstīt lūgšanu un nolasīt to uz dievkalpojumu atnākušajiem. Tas bija savdabīgs vingrinājums, lai izprastu, kā darbojas process un kā tu pats tajā funkcionē. „Ir svarīgi rīkoties tā, lai nemaisies pats sev pa kājām. Man mājās ir trīs kaķi, un kad es no rīta piecelos, viņi tik uzmanīgi prasa ēst, ka es nevaru aiziet līdz ēdienam, cik ļoti kaķi pinas pa kājām. Tāpēc ir svarīgi nepties sev pa kājām ar jautājumiem, ko darīs, domās citi vai kā tu izskatīsies. Galu galā izrādās, ka tie „citi” tevi nemaz nav pamanījuši.” Ievirzes vadītājs uzticējies saviem klausītājiem, ļaujot viņiem pašiem izvēlēties, ko teikt un vai vispār ko teikt baznīcā sanākušajiem nometnes dalībniekiem. „Tas bija tieši tajā brīdī sakāmais. Vakar tas būtu kas cits, un arī rīt tas būtu kas cits. Tā bija paša izvēle un atbildes meklēšana jautājumam, ko man būs darīt. Jo, uzdodot šo jautājumu, parādās manas vērtības: es izvēlos, domājot, kas būs labs man un citiem. Ir svarīgi ne vien dot iespēju izvēlēties, bet arī nepārmest izvēli. Bija cilvēki, kas līdz pēdējam mirklim nezināja, vai tiešām ko teiks,” saka Māris Ķirsons. Tā Ziedīte Začeste lasīja Imanta Ziedoņa „Lūgšanu”,

bet pašu lolotas lūgšanas lasīja Barbara Medniece, Ineta Kļava un Inese Bērziņa. Viņu lūgumus ar dziesmām kuplināja Dāris un Jolanta Lārmaņi.

Savu daļu dievkalpojuma noskaņas radīja arī nometnes muzikālie spēki. Vivita Skurule pirmoreiz mūžā spēlēja īstas ērģeles, dziedāja Inese Grīnvalde, bet Jānis Sausnītis spēlēja ģitāru un bungas un dziedāja. Anna Britāla spēlēja vijoli, Zane Stafecka – altu. Nometnes dalībniekiem dziedāt palīdzēja arī Valtaiķu baznīcas mācītājs un viņa ērģelnieks.

Dievkalpojums aicināja domāt par drošsirdību, labestību, dievticību un žēlastību. Vai tev ir drošsirdība būt labsirdīgam un žēlsirdīgam? Aicināja noticēt, ka brīnums var attiekties arī uz tevi: arī tev var tikt piespēlēta loma, kura netiks piespēlēta nevienam citam. Un vēl. Dzīvē vajadzīgs kas tāds, kas derīgs ne tikai vienu dienu, bet derēs arī pēc 2000 gadiem, ja vien Dievs ļaus pasaulei tik ilgi pastāvēt.

Lolita

Sadziedamies Krievijā!

Vakardien nakts viesis bija Lauma Vlasova, kura stāstīja par Pirmajiem Viskrievijas latviešu dziedāšanas svētkiem, kas 19.-21. jūnijā notika Baškīrijā, Baškortostānā. Lauma ir Krievijas latviešu kongresa priekšsēde un bija svētku koordinatore.

Svētki notika divas dienas: pirmajā bija sadziedāšanās svētki, kuros piedalījās 140 latviešu kolektīvi no visas Krievijas un viesi – Romāna Vanaga vadītais jauno diriģentu koris, Latvijas Universitātes pūtēju kvintets, Saldus rajona Druvas deju kolektīvs un baškīru koris. Otrajā dienā – Līgo pasākums, uz kuru sabrauca aptuveni 3000-4000 cilvēku – gan latvieši, gan baškīri.

Lauma stāstīja, ka svētkus organizēt bijis grūti, jo process pilnībā atšķiroties no Latvijas - katram vārdam, ko runā, jābūt uzrakstītam, visam izplānotam pa minūtei, arī baškīrieši visu centušies uztaisīt pa savam. Grūti gājis ar finansēm, jo Latvijas valdība dižkibeles dēļ svētkus atbalstījusi minimāli. Baškīrija latviešu, kas viņu teritorijā ir tikai 0,2% no iedzīvotāju

skaita, svētkiem piešķīrusi piecreiz vairāk. Bet līdz ar to prasīta arī pilnīga kontrole pār šiem pasākumiem.

Ja baškīriem neizdevās izjaukt pirmās dienas sadziedāšanos, tad ar Līgo svētkiem gan bijis citādi - tos vietējie uztaisījuši pēc savām paražām un saprašanas, un no īstajiem latviešu Līgo tur bijis pavisam maz. Tas bijis teatralizēts masu pasākums, kas drīzāk izklausījies pēc parodijas par Jāņu tēmu. Izplautā plāvā pie ezera uzcelta jurta un trīs baļķu mājiņas – krieviem, čuvašiem, baškīriem un latviešiem katram sava. Pie latviešu mājas staigā vista ar cāļiem, svaigās dobēs iestādīti kāposti un pupjenes, sēž kundzīte ar vērpjamo ratiņu.

Baškīriem pašiem viss ļoti patīcis. Bet vai latviešu iecerētie mērķi sasniegti? It kā jā – latvieši sabrauca, satikās, sadziedājās. Latviešiem, kas piedalījās, tas bija liels pozitīvs pārdzīvojums. Tie lielākoties ir cilvēki, kas uz Latviju netiek, un viņi atzinuši, ka beidzot jutušies kā līdzvērtīgi latvieši.

Jānis

Ekskursijā gar arbūziem, kas jūras dibenā

Stāsts būs vairāk par to, kas patika tieši man, tāpēc neminēšu tajā ne biezo karstumu autobusā, ne vienīgo ceļā pieejamo mazmājiņu ar neatkārtojamo skatu uz ezeru, bet gandrīz tikpat neatkārtojamo, tikai citā nozīmē, skatu iekšpusē. Galvenā intriga – arbūzi.

Lai tiktu līdz šīm latvieša pieradinātajām eksotiskajām ogām, braucam pa seno kuršu savulaik apdzīvotajām vietām. Vispirms nokļūstam nesen par novada centru pasludinātajā Aizputē, kurai, kā runā, esot savdabīga smarža, jo liela daļa ēku celtas no koka, lai gan mūra pilis šajā pilsētiņā sāka būvēt jau 13. gadsimtā. Krietnu laiku atpakaļ Aizpute bijusi rosiņa jūras osta, slaveni jūrasbraucēju šūpulis. Vēlākos gados te dzimis arī ērģelnieks Tālvāldis Deksnis un komponists Pēteris Vasks.

Sajūtu savādu lepnumu, kad braucam pāri tiltam – barona Manteifeļa dāvinājumam pilsētai. Mūsu cilvēks taču!

Uzzinām, ka tur, kur tagad ir Liepājas šoseja, kādreiz kursējis diližans – zirga vilkta kariete. Vēlāk uzbūvēts dzelzceļš, pa kuru bānītis pārvietojies ar ātrumu 10 – 15 km/h. Slides viena no otras bijušas izvietotas tādā pašā attālumā (1m), cik Liepājas tramvajam, tāpēc vilciena vagonu ar pasažieriem, kuri vēlējas tikt līdz tirgum, piekabinajam tramvajam, kurš to aizvilka tālāk pa pilsētas ielām.

Cīravā redzam stalto arodskolu, kurā, kā dzirdēts, turpmāk mācīšoties arī daļa skološanās vietu zaudējušo audzēkņu no Kazdangas profesionālās vidusskolas. Un Cīravai ir arī savs lidlauks. Vietējie jau pieraduši, ka zemu virs galvām piloti savos lidaparātos veic bīstamus trikus un ik pa brītiņam no debesīm nolaižas pa kādam izpletņlēcējam. Lidlaukā viesojies arī "slavenais" latviešu lidotājs Einars Repše. Viņam gan vēl būtu ko pamācīties no Čukura, kurš savulaik Liepājā izlidojis pa apakšu Karaostas tiltam un ar lidmašīnu braukājis pa ielām, kaitinādams liepāniekus.

Savukārt Vērgale palikusi atmiņā ar baltām un rozā ūdensrozēm un gulbjiem, parku eksistenci (draudiem?) brīdina plakāts „Uzmanību, gulbji!” Vērgale ir viena no sakoptākajām vietām, kuras gadu gaitā apciemojis mūsu nometnes leģendārais ceļotājs Igo. Ikreiz, tajā iegriežoties,

viņu pārņemot iespaids, ka viss sagatavots kontroles komisijas uzņemšanai.

„Barons fon Štempels, zemniece Anna Lazdiņa” – fotogrāfija ar šo uzrakstu uz kapa plāksnes ir spilgtākā atmiņa no Vērgales muzeja. Abi miruši 1912. gadā. Māte puisim rakstījusi, ka labāk redzētu viņu mirušu nekā laulātu ar trūcīgu zemnieci. Tad nu abi smēdē nošāvušies, sarūpēdami kapvietu, pie kuras jaunlaulātie vēl šobaltdien kāzu dienā mēdz nolikt ziedus.

Mūsu ceļš turpinās pa senās jūras dibenu. Māris pat apgalvo, ka pa autobusa logu redzējis zivi! Pretī autobusa pieturai „Mendze” stiepijas ceļš uz arbūzu audzētāja Rolanda Dambja saimniecību. Ceļa malā – lauks, kas kā piebārstīts ar palielām zaļām bumbām. Platībā aug tūkstošiem stādu, kas saražo ap sešām tonnām augļu. Rolands tos pārdod Liepājas tirgū vai tieši no lauka. Izprašņājam saimnieku līdz pēdējām sīkumam. Izrādās, visdrošāk labu ražu var iegūt no šķirnes „Ogoņok”, sēklināš jāsāda aprīlī podiņos, kurus var novietot siltumnīcā, taču jāsaņem no salnām. Maijā jaunos audziņus izstāda laukā, tomēr naktīs bieži vien nākas piesegt. Labāk tos nelaištīt – vissaldākie augļi izaug tieši sausās un saulainās vasarās. Arbūzs ir mazprasīgs – tam patīk smilšainas augsnes, kuras nedaudz samēslo (Rolands to dara ar kūtmēsliem). Garšīgākās ir arbūzu meitenes – tie augļi, kuriem ziedu vietas aplītis lielāks.

Pēc arbūzu lauka apciemojam arī Kapsēdes dižakmeni – trīsdaiģu akmens puzli un Telses muižu, kur sastopam idejas aizrautu vīru Juri Zviedrānu. Pašvaldības īpašumu viņš atjauno par saviem līdzekļiem, cenšdamies tam pēc iespējas atgriezt sākotnējo identitāti.

Aija

Vāru ziepes gan mājās, gan nometnē

Katrs no mums prot vārt lielākas vai mazākas ziepes – no tā nav iespējams izvairīties! Taču nometnē var iemācīties to darīt gluži zinātniski. Divu ķīmiku meita, ziepju vārīšanas lietpratēja Inga Kalviņa vieš pārliecību, ka šajā arodā ir bezgalīgas iespējas pilnveidoties un variēt.

Cilvēkā pavisam noteikti ir kāds ziepju vārītāja gēns. Esmu tam pagaidām vēl, par laimi, dzīvs pierādījums. Taču man parasti sanāk tāādas ziepes, ka nezinu, kā no tām tikt laukā. Tā nu sagribējas iemācīties šo procesu kontrolēt, rezultātā iegūstot vienkāršus un skaistus ziepju gabaliņus, kādus var aplūkot Ingas fotoalbumā vai vietējā kolekcijā pamatskolas ēdnīcā.

Ļaužu ar līdzīgu vēlēšanos izrādījās neparedzēti daudz, tāpēc nācās tos dalīt divās grupās. Katra no tām apmeklēja divas nodarbības, tāpēc nepietika laika apgūt ziepju vārīšanu fundamentālā nozīmē – kad katlā liek taukus, kurus nav jēgas vai vēlēšanās ēst (piemēram, taukus no sprāguša lopiņa vai, kā var spriest pēc protesta sauciena „Tiesnesi ziepēs!”, arī netaisnīga tiesneša), un pelnus vai kādu citu sārmu.

Mēs gājām to īsāko ceļu, jo tie parasti tomēr IR tie labākie. Tādējādi ievirze nedaudz atgādina improvizāciju teātri – ziepes veidojam no jau gatavas glicerīna ziepju pamatmasas, kurai pievienojām dažādas pild- un smarzvielas. Līdzīgi, kā no ierobežota nošu skaita var darināt aizvien jaunas melodijas, tā, pievienojot sarīvētai un ūdens peldē izkausētai ziepju pamatmasai Ingas brīnumlādītēs rodamās ēteriskās eļļas, zāļu tējas, graudiņus, magoņu sēkliņas (kas ziepēm piešķir skrubja efektu), ziedputekšņus, klingerīšu ziedlapiņas un dažādus citus sīkus nieciņus, var iegūt savam fantāzijas lidojumam atbilstošas ziepes, kuras, visticamāk, būs veselīgākas un saudzējošākas par jebkurām veikalos esošajām. Protams, ar noteikumu, ka izmantojam tikai dabīgas sastāvdaļas. Izrādās, pat Stendera un citas smalkas ziepes šajā ziņā nestāv mūsējām ne tuvu! Arī ph līmenis no ziepju masas vārītājam ir uzteicams! Inga – kas, kā redzams, nav ar pliku roku ņemama – ir padziļināti izpētījusi plaši izreklamētās mitrinošās un dārgās ziepes un atklājusi, ka ar to ph tām ir kā ir.

Un vēl kāda nianse. Reti kurš draugam dāvina veikalā pirktas ziepes. Taču tādas – mozaīkveida –, kādas savārijām otrajā nodarbībā, varētu kā gleznas ierāmēt un piekārt pie sienas pat viesistabā! Ja ieskatās – dažā no tām redzamas zivtiņas, kas peld baseinā starp ūdenszālēm, citā – ziediem ieskautas sirdis vai teiksmaini tēli. Es gan nedaudz pārcentos ar maltu kaņepju pievienošanu smaržas un skrubja efekta iegūšanai. Skaistums ziepēs bija tik ļoti maznovērojams, ka kāda kolēģīte, pienākusi manam uz palodzes stāvošajam veidojumam, no sirds brīnījās – kas tas tāds? Tikai ar otro reizi izdevās viņu pārliecināt, ka ziepes taču! Lai vai kā, ziepju vārīšanas prieku šīs divas nodarbības manī uzkurināja vēl lielāku.

Novēlu arī citiem maniem līdzgaitniekiem, lai ziepes, ko dzīvē vāram, sagādā baudu un, ja arī reizēm kož acis, padara mūs tīrākus!

Aija 7. zars

Vai daudzinājums bija pareizajā vietā?

Daži nometnes dalībnieki bijuši nesaprašanā par Daudzinājuma vietu – vai baronu Manteifeļu dzimtu kapenes tam bija piemērotākā vieta. Daudzinājuma vadītāja Inese Krūmiņa atbild: „Nav nekādas pretrunas. Mēs stāvam uz savām saknēm. Runa ir par attieksmi – vai mēs pieņemam, vai baidāmies no savām saknēm.” Mēs atdevām godu baronu dzimtai, kuru būvētajā muižā dzīvojam. Mēs atdevām godu saviem vecvec... vectēviem, kuri izpildīja šīs baronu ieceres.

Mikla par 3x3

Vakardienas miklas pareizās atbildes:

1. - Ģimeņu seminārs;
2. - Nometnes koris;
3. - Keramikā;
4. - Floristika;
5. - Astroloģija.

Šoreiz mikla par un ap nometni skaitļos. Katram jautājumam doti 3 atbilžu varianti, Tev jāatrod pareizais!

1. Cik ievirzes pieejamas Kazdangas 3x3?

- a) 40
- b) 34
- c) 27

2. Cik dalībnieku ir nometnē?

- a) 356
- b) 341
- c) 299

3. Cik dalībnieki ir braukuši uz nometni no ārzemēm?

- a) 15
- b) 45
- c) 30

4. Cik ieviržu vadītāju darbojas nometnē?

- a) 27
- b) 42
- c) 54

5. Cik reizes šonedēļ esam dziedājuši galda dziesmu (šodienas vakariņas ieskaitot)?

- a) 15
- b) 16
- c) 17

Pareizā atbilde un jauna mikla - nākamajā numurā!

Miklu sagatavoja Jānis

Šovakar zolītes pusfināls

Kībele, kas aizkavēja tradicionālās zolītes sākumu trešdienas vakarā, nepārauga dižkībelē. Organizatoriskos grožus savās rokās pārņēma spēles entuziasts Pēteris Zvejnieks, un vakar zolmaņi nepaguruši sagaidīja Brīvā mikrofonā beigas, un spēle sākās. Bija seši galdiņi, pie katra trīs spēlētāji. Uzvarētāji, kas šovakar zolēs pusfinālā, ir Līga Britāla, Jānis Zelčs, Krišjānis Penka, Mārcis Penka, Juris Ģermanis un Aivars Celītāns.

Kazdangā salidojums

8. augustā pl.14.03 pēc Kazdangas laika Kazdangas kultūras centrā notiks A.Lejas grāmatas "Ar liesmojošām sirdīm" atvēršanas svētki un Kazdangas tehnikuma fizikultūriešu salidojums. Līdzi jāņem veselīgs ēdamais un dzeramais. Ieeja un izeja brīva! Tiks nodrošināta zirgu un velosipēdu uzraudzība.

Siliņš Kazdangā

Labas dienas, kazdangieši!

Piektiena jau klāt, ko stāstīs daudz, atvēlētais "rūmes" maz, bet kam tu sūdziesies? Kā Purciems saka: "Bitinieku māmiņa nikna un ar tevi vairs nerunā, diriģente apvainojusies! Labi nostrādāts, Siliņ!" Tā jau ir, bet, ja es dzītos pēc lētas popularitātes, es apdziedātu tikai Ventīņu un viņas zaļu tējas.

Es braucu ekskursijā uz Aizputi. Man ir pavisam sentimentāls iemesls - es tur beidzamo reiz biju 1944. gadā, īsi pirms aizbraukšanas uz Vāciju. Autobuss, kā jau maršrutam Nr. 1 pieklājas, ir pirmklasīgs, ¾ pilns, ar patīkamu pavadoni, kas liekas vienmēr norūpējusies, vai visās pietāšanās vietās ieradīsies laikā.

Lai gan zolītes turnīrs vēl nav oficiāli sācies, autobusā Gundars un Madara Brēmaņi jau sit "durakus" uz velna parausanu. Vismaz vienā partijā Gundaru gaida duracīgs pārsteigums - Madarai rokā 3 dūži.

Iebraucam Aizputē. Pirmā apstāšanās Valdas Jansones Leļļu muzejā - lielas lelles, mazas lelles, viena pat no Austrālijas - suns, kas atgādina manu Gertrūdi. Viena lelle uzsēdināta uz pudeles, kas liekas mazliet savādi, bet bērnu klātbūtne liedz uzdot tuvākus jautājumus.

Vienam no lāčiem ir zaļa veste un sarkanas bikses. Zaļā krāsa norāda, ka lācis pieder pie „zaļajiem,” bet viens no apmeklētājiem grib zināt, kāpēc zaļajam ir sarkanas bikses? Vai tas norāda uz politisku noslieci vai gaumes trūkumu?

Atzveltnes krēslā sēž liels vilks zaļā vestē ar mazu cilvēkbērnu rokās. Mums paskaidro, ka esot kā „zaļais” kandidējis uz pilsētas domi, bet nav ievēlēts.

No leļļu nama uz Aizputes novadpētniecības muzeju. Pats pirmais eksponāts - māja ar niedru jumtu. Atvērumā redzama istaba - iedzīve ļoti saspiesta, televizoram vispār nebūtu vietas. Mazgāšanās iespējas labas. Vanna un „vašbjoda”. Dvieļu vietā veļas rullis. Alus muca. Kamanas.

Apvidū ir dzīvojis arī Neredzīgais Indriķis. Gide jautā bērniem: kāpēc neredzīgais? Nu prasa kā ačgārnīga - tāpēc, ka akls. Bet kāpēc akls? Balstiņa: „Tāpēc, ka par daudz lasa.” Noskaidrojuši Indriķa neredzības iemeslus, ejam tālāk. Vienā vietā redzamas mazzāģu slīdes, uz kurām ir divi riteņi, savienoti ar asi. Kas tas ir? Justs Cepelis: „Sporta centrs.”

Muzejs ir plašs un pamatīgs. Savs stūrītis mūsu goda pilnajam padomju gadiem, sākot ar 1940. gadu, kad brīvprātīgi ar ziediem un gaviļiem pievienojāmies Padomju Savienībai.

Un, protams, Goda saraksts ar laimīgajiem padomju pilsoņiem, kas bija nonākuši gulagos vai izsūtījumā Sibīrijā. Nebūtu godīgi man nepieminēt arī nogalinātos mūsu židu tautības piederīgos. (Jā, es saku „židu” tautības, jo, ja tāda personība kā Frenks Gordons sevi sauc par židu, tad priekš manis tas ir labi diezgan.)

Apriku muižā pie rūķīšiem (pret ziedoņiem). Tas ir - uz rūķīšu muzeju. Mūs saņem lielrūķe, gan bez bārdas, kas neiedveš lielu ticību, ka viņa pieder pie rūķu dzimtas. Bērni tiek brīdināti, ka mantelškurstenī sēž maza raganīņa, kas tūlīt mazajiem bērniem liek sakustēties uz mammu pusi. Vienīgi Jēkaba seja rāda, ka bleķis vien ir. (Jēkabs Staris ir zēns ar zilajiem matiem, picas

izglābto dzīvību un ar personību). Raganīņa ir tiešām tik maza, ka to ir grūti ieraudzīt ar neapbruņotu aci.

Vienā istabā uz galda iedegtas sveces. Bērni grib zināt, kāpēc jādedzina sveces? Nu tas ir vienīgais gaismas avots. Ak tā? Kas tās par lampām pie griestiem? Kāpēc tur ir elektrība?

Braucam uz Apriku baznīcu, kas celta 18. gs. Veclaicīga. Griestu gleznojumi. Vienai sievai griestos, nudien, izskatījās, ka viņai laptops klēpī, kas norāda, ka jau tai laikā debesmājās tas nav bijis nekāds jaunums.

Mūsu gide ir ļoti norūpējusies, ka būsīm uz dievkalpojumu par vēlu. Paredzēts apstāties vēl vienā muzejā. „Zinat, darīsim tā,” mūsu gide saka, „kad jūs aicinās iekšā, neejiet, bet sakiet, ka esat jau tur bijuši.” Pauze. „Nē, labāk darīsim tā, nemaz nekāpiet ārā, es pati to nokārtošu un pateikšu, ka tas ir mūsu kopīgs lēmums.” Paziņojums autobusā rada zināmu jautrību. Gide atgriežas autobusā un saka: „Nē, tomēr jākāpiem laukā. Viņiem ir zobenzivs, ko šie grib par katru cenu rādīt.” Kāpjām ārā un ejam skatīt Ziemupes Tautas nama lepnumu - zobenzivi. Uz Tautas nama skatuves kā altāra telpā pie sienas izkārtā zobenzivs. Mums paskaidro, ka zobenzivs Baltijas jūrā ir retums, 40 kg smaga, izskalota Kurzemes krastā. No sākuma domājuši, ka būs ēdama, bet tad pēc 3 dienu noturēšanas ledusskapī veduši uz Rīgas Zooloģisko dārzu (balss: „Vajadzēja vest uz morgu”) un tad uz Dabas muzeju, kur izveidots zivs atlējums. Balss: „Un tā jums nekā neatstāja?”

„Atstāja gan. Tas plastmasas gabals mums maksāja Ls 300!”

Ejam prom. Bērna balss: „Vai tā zivs ir dzīva?” Referāts gandrīz sākas no gala. Gar zāles sienām fotogrāfijas, starp tām zirgs ar milzīgu galvu. Balss: „Nezin, no kurienes tas izskalots?”

Kāpjām atpakaļ autobusā. Gide saka: „Man liekas, ka autobusā esat vairāk kā pie zivs skatīšanās.” Balss: „Mēs bijām veikalā.”

Braucam uz kadiķu audzi pie jūras. Laika maz. Puse skatīsies kadiķus, otra - jūru un tad pastāstīs viens otram, ko redzējuši. Tā ies ātrāk. Galu galā apskatām i kadiķus, i jūru.

Gide: „Maz jau mums tika, bet mēs esam vienīgā grupa no nometniekiem, kas tika pie jūras!”

Piebraucam pie Valtaiķu baznīcas. Ārpusē kā reklāmas stabs baltā tērpā, nosēts ar reliģiskiem simboliem stāv Māris Ķirsons.

Es saku: „Māri, vai esam laikā uz dievmaizītēm?”

„Jā, Siliņ, mēs uz tevi gaidījām, jo dievkalpojums sāksies ar grēksūdzi.”

„Māri, tu esi izvēlējies nepareizo cilvēku. Tas vilksies vismaz divas stundas, un mēs būsīm par vēlu uz vakariņām.”

Dievkalpojuma sākumā Māris pateicas tiem šoferiem, kas nenomaldījās, braucot uz baznīcu. Acīmredzot kāds autobuss aizgājis maldu ceļos. Dievkalpojums tiek kuplināts ar dziesmām. Māris kā parasti runā īsi un sakarīgi. Beidzamais vārds tiek dots mājas tēvam, kas izvēršas negaidīti pagarš. „Ko lai es jums vēl labu vēlu?” saka mājas tēvs. Ķirsons, kuram arī acīmredzot vēders kurkst, saka: „Ja tu gribi dot viņiem ko labu, laid viņus pie ēšanas.”

Alleluja!